



# ΚΥΡΙΑΚΗ

## ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ



«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Δ' – Ἔτος ΙΘ' Φλώρινα – ἀριθμ. φύλλου 863 <sup>2</sup>	Κυριακὴ Ε' Νηστειῶν 6 Ἀπριλίου 2014 (2002)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

## Ἡ ὁσία Μαρία ἡ Αἴγυπτία

**Μ**ὲ τὰ φτερὰ τῆς φαντασίας, ἀγαπητοί μου, ἄς πετάξουμε μακριά. Ἄς πᾶμε στὸν ἔκτο αἰῶνα στὴν ἔρημο τοῦ Ἰορδάνου.

\*\*\*

Ζοῦσε ἐκεῖ τότε ἓνας μοναχός, ὁ **ἄββας Ζωσιμᾶς**. Ζοῦσε εἰρηνικὴ ζωὴ. Ἄλλὰ κάποτε παρουσιάστηκε ἓνας ἐπικίνδυνος ἐχθρός, ἡ ὑπερηφάνεια. Νόμισε, ὅτι δὲν ὑπάρχει ἄλλος καλύτερος ἀπ' αὐτόν... Ἀκούει ὁμως φωνὴ πού τοῦ λέει: Ψάξε!

Στὸ μοναστήρι πού ζοῦσε ὑπῆρχαν ἅγιες ψυχές. Εἶχαν δὲ τὴ συνήθεια, κάθε χρόνο τὴν Καθαρὰ Δευτέρα μὲ τὴν εὐχὴ τοῦ ἡγουμένου νὰ φεύγουν γιὰ τὴν **ἔρημο** κ' ἐκεῖ νὰ μένουν μέχρι τὴν παραμονὴ τῆς Κυριακῆς τῶν Βαΐων. Τότε πλέον γύριζαν, ἐξαῦλωμένοι· διότι πρέπει νὰ ξέρετε, ὅτι ἡ ἀφρόκρεμα τοῦ χριστιανισμοῦ εἶνε ὁ μοναχισμός. Ἄλλος γύριζε ἀπὸ κάποια σπηλιά, ἄλλος ἀπὸ κάποιους καλαμῶνες, ἄλλος... Καὶ ὅλοι μαζεύονταν στὴ μονὴ καὶ ἔψαλλαν τὸ «*Σήμερον ἡ χάρις τοῦ ἀγίου Πνεύματος ἡμᾶς συνήγαγε...*» (Σάβ. λαζ. ἐστ.).

Ἐφυγε λοιπὸν καὶ ὁ Ζωσιμᾶς τὴν Καθαρὰ Δευτέρα. Προχωρεῖ μέσα στὴν ἔρημο. Μετὰ τὸ μεσημέρι ὁ ἥλιος ἄρχισε νὰ γέρνει πρὸς τὴ δύση. Σὲ λίγο οἱ τελευταῖες του ἀκτίνες χρύσωναν τὴν ἄμμο. Τὸ δειλινὸ διακρίνει μιὰ σκιά μέσ' στὸ μισοσκόταδο. Φοβήθηκε, μήπως εἶνε ὀπτασία δαιμόνων. Ἐκανε τὸ σταυρό του, γιὰ νὰ φύγη, μὰ τίποτα. Ἡ σκιά διακρινόταν ἀκίνητη. Πηγαίνει νὰ τὴν πλησιάσει, ἀλλὰ ἡ σκιά φεύγει. Τρέχει ξοπίσω της, ἀλλὰ τρέχει καὶ ἡ σκιά. Κάποια στιγμή ἡ σκιά σταματᾷ κι ἀπὸ τὸ στόμα της βγαίνουν λόγια ἀνθρώπινα: «Μὴ μὲ πλησιάσεις· εἶμαι γυμνή. Σὲ παρακαλῶ, ῥίξε μου τὸ ῥάσο σου γιὰ νὰ σκεπαστῶ». Τῆς ρίχνει τὸ ῥάσο καὶ σκεπάζει τὸ σκελετωμένο της κορμί. Τὸ σκέλεθρο αὐτό, πού ζήτησε τὸ ῥάσο, ἦταν ἡ **ὁσία Μαρία ἡ Αἴγυπτία**.

Σὲ λίγο ἡ ὁσία κλίνει τὰ γόνατα νὰ προσευ-

χηθῆ καὶ ὁ Ζωσιμᾶς τὴν εἶδε «*ὑψωθεῖσαν ὡς ἓνα πῆχυν ἀπὸ τῆς γῆς καὶ τῷ ἀέρι κρεμαμένην καὶ οὕτω προσεύχουσα*». Κύριε, ἐλέησον· ἡ Μαρία αἰωρεῖται, πετάει πάνω ἀπ' τὴ γῆ! Σὲ λίγο ὁ Ζωσιμᾶς τὴν ἀκούει, νὰ τοῦ **διηγήται τὴ ζωὴ της**. Μπροστά του περνᾷ μιὰ κινηματογραφικὴ ταινία, πού ὅλες οἱ εἰκόνες της ἔχουν θέμα τὴν ἁμαρτία καὶ τὴ θεία χάρι.

Ἦταν μικρὸ κοριτσάκι 12 ἐτῶν στὴν Αἴγυπτο, στὴν πόλι πού γέννησε πόρνες ἀλλὰ καὶ ἀγγέλους. Ἐκεῖ κυλίστηκε κ' ἐκείνη **στὸ βόρβορο τῆς ἀνηθικότητος**. Ἐγίνε γνωστὴ στοὺς κύκλους τῆς ἁμαρτίας, στὰ πορνεῖα. Ἐκεῖ ὁμως ὑπάρχουν καὶ ψυχές διαμάντια· μὴ σᾶς φανῆ παράξενο. Διότι ὅπως ἀπὸ τὸ κάρβουνο γίνεται τὸ διαμάντι, ἔτσι ἀπὸ μιὰ πόρνη μπορεῖ νὰ βγῆ μιὰ νύμφη Χριστοῦ.

Ἦταν τότε πάνω στὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας της. Μιὰ μέρα εἶδε ἓνα καῖκι ἔτοιμο νὰ ξεκινήσει **γιὰ τοὺς Ἁγίους Τόπους**. Πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό της μιὰ ἀκόλαστη σκέψι· νὰ πάη στοὺς Ἁγίους Τόπους κ' ἐκεῖ νὰ δράση στὴ ζωὴ τῆς ἁμαρτίας. Ἡ σκέψι γίνεται ἔργο. Μπαίνει στὸ πλοῖο μαζί μὲ μιὰ ὀμάδα ἀπὸ νέους πού πήγαιναν στὴν Παλαιστίνη, κρατώντας τους στὸ ταξίδι αἰσχροὺ συντροφιά.

Ὅταν ἦρθε στὰ Ἱεροσόλυμα ξημέρωνε 14 Σεπτεμβρίου, ἡ **ἡμέρα τῆς Ὑψώσεως τοῦ τιμίου Σταυροῦ**. Φθάνει στὸ ναὸ καὶ μαζί μὲ ὅλο τὸν κόσμον ἔρχεται νὰ περάσει τὸ κατώφλι. Μὰ μιὰ ἀόρατη δύναμι τὴν ἐμποδίζει. Προσπαθεῖ πάλι, ἀλλὰ τοῦ κάκου.

Τραβήχτηκε σὲ μιὰ γωνία τῆς αὐλῆς κουρασμένη καὶ προσπαθοῦσε νὰ ἐξηγήσει τὸ γεγονός. Τότε συναισθάνθηκε, ὅτι «*ὁ βόρβωρος τῶν ἔργων ἦν ὁ τὴν εἴσοδον κλείων*». Τὸ πρῶτο σκίρτημα μιᾶς χαμένης ψυχῆς πού ξαναβρίσκει τὸ δρόμο τῆς σωτηρίας! Στρέφει τὰ ἀπελπισμένα μάτια της σὲ μιὰ **εἰκόνα τῆς Παναγίας Παρθένου**. Συγκεντρώνεται σὲ μιὰ

θερμή προσευχή μετανοίας με δάκρυα. Σε λίγο δοκιμάζει πάλι να εισέλθῃ και –ὦ τί ῥίγος διατρέχει τὸ κορμί της!– εισέρχεται και ἀσπάζεται τὸν τίμιο σταυρό. Χωρίς να μιλήσῃ μαζεύεται σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ ναοῦ. Ἐκεῖ μένει μέχρι τὰ μεσάνυχτα, μακριὰ ἀπὸ τὴν ἀκόλαστη συντροφιά. Βράδι στὸ ναό· μόνο τὰ καντηλάκια ρίχνουν τὸ ἤρεμο και γλυκό τους φῶς στὰ πρόσωπα τῶν ἀγίων και τῶν προσκυνητῶν. Ἐκεῖ ἡ Μαρία ἀκούει φωνὴ μουσικῆ: «Ἐὰν δι-  
αβῆς τὸν Ἰορδάνην, θὰ εὕρῃς ἀνάπαυσιν». Ὡ τί γλυκὰ λόγια, τί πειθῶ ἔχουν και τί βάλσαμο χύνουν στὸν πόνο της!

Σηκώνεται και τραβᾷ γιὰ τὸν Ἰορδάνη, ἐκεῖ ποῦ βαπτίσθηκε ὁ Χριστός. Ζητᾷ πνευματικὸ να ἐξομολογηθῆ· και μετά, ἀποφασισμένη, περνᾷ τὸν ποταμὸ και ἀνοίγεται **στὴν ἔρημο**.

Ποιὸς ἀπ’ ἐδῶ και πέρα εἶνε ἱκανὸς να διηγηθῆ τοὺς **πειρασμούς** της; Ὁ σατανᾶς πέρασε και αὐτὸς στὴν ἔρημο, γιὰ να τὴ βασάνισῃ ἀκόμη κ’ ἐκεῖ. Γίνεται ζωγράφος. Πεινοῦσε ἡ Μαρία; Τῆς ζωγράφιζε φαγητὰ σὲ βασιλικὲς τράπεζες. Διψοῦσε; Παρουσιάζονταν κρασιά. Κρύωνε; Ἰδοὺ τὰ κρεβάτια και τὰ σκεπάσματα. Ὡ Μαρία –τῆς ἔλεγε–, κλαίει ὅλη ἡ Ἀλεξάνδρεια γιὰ σένα· οἱ φίλοι σ’ ἀναζητοῦν... Μὲ ὅλα αὐτὰ προσπαθοῦσε να τὴ ρίξῃ.

Μὰ ἐκεῖνη «ἤλπικεν ἐπὶ τὸν Κύριον τοῦ οὐρανοῦ και τῆς γῆς» και παρακαλοῦσε τὸ Θεὸ να τὴ δυναμώσῃ. **Πάλεψε** στῆθος με στῆθος. Τέλος **νίκησε**.

Μέχρι ἐδῶ ἔφθασε τὴ διήγησί της ἡ Μαρία και μετά σταμάτησε λέγοντας: «Αὐτὸς εἶνε ὁ βίος μου, ἀββᾶ Ζωσιμᾶ. Μὴ μ’ ἀναγκάζεις να πῶ ἄλλα, γιὰτι θὰ μολύνω τὸν ἀέρα. Μιὰ χάρι μόνο σοῦ ζητῶ· τοῦ χρόνου τὴ Μεγάλῃ Πέμπτῃ να φέρῃς τὸν Κύριο **να μεταλάβω**».

Ὁ καιρὸς πέρασε. Τὸν ἄλλο χρόνο ὁ Ζωσιμᾶς ἤρθε. Ἄλλὰ ἦταν ἀδύνατο να περάσῃ τὸ ποτάμι· εἶχε μεγάλη κατεβασία. Περιμένει. Ὁ ἥλιος γέρνει να δύσῃ. Τὴ νύχτα βγήκε τὸ φεγγάρι και ὁ Ἰορδάνης κυλοῦσε σὰν ἀσημένια κορδέλλα. Σε λίγο νά, τὴ βλέπει νά ῥχεται· τὴ βλέπει «περιπατοῦσαν ἐπὶ τῶν ὑδάτων και πρὸς ἐκεῖνον βαδίζουσιν». **Δὲν πατάει στὸ χῶμα**, ἀλλὰ πετάει και φθάνει. Ὁ Ζωσιμᾶς ἔντρομος βλέπει τὸ θέαμα και γονατίζει.

–Ζωσιμᾶ, σήκω. Φέρνεις τὸν Κύριο. Σήκω ἐπάνω, πὲς τὸ «**Πάτερ ἡμῶν**» και τὸ «**Πιστεύω**», γιὰ να λάβω τὸ τίμιο σῶμα και αἷμα.

Ἄφοῦ **κοινωνήσε**, εὐχαρίστησε τὸν Ζωσιμᾶ και τὸν παρακάλεσε να ῥθῆ και τοῦ χρόνου.

Ἐκεῖνος ἤρθε και γιὰ τρίτη φορά. Ἄλλὰ τὴ

**βρῆκε νεκρὴ** και πάνω στὴν ἄμμο ἦταν γραμμένα τὰ ἐξῆς λόγια: «**Θάψον, ἀββᾶ Ζωσιμᾶ, ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ τῆς ταπεινῆς Μαρίας τὸ λείψανον· ἀπόδος τὸν χοῦν τῷ χοί, ὑπὲρ ἐμοῦ διὰ παντὸς πρὸς τὸν Κύριον προσευχόμενος**».

Πῶς τώρα να τὴ θάψῃ; Ἐμφανίζεται ἓνα λιοντάρι. Μὲ τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ γίνεται ἡμερο και σκάβουν μαζί τὸ λάκκο, ὅπου ἔθαψαν τὴν ὁσία.

\* \* \*

Αὐτὸς εἶνε, ἀδελφοί μου, ὁ βίος τῆς «**Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας τῆς ἀπὸ ἐταιριδῶν, ὁσίως ἀσκησάσης κατὰ τὴν ἔρημον τοῦ Ἰορδάνου**». Ὅταν διαβάζω τοὺς βίους τῶν ἀγίων σκέπτομαι τὴν κατάστασί μας και λέω: **Και σήμερα πρέπει να ζῆσῃ ἡ πίστι τῶν ὀρθοδόξων, ὅπως τότε**.

«Ἐὰν περάσῃς τὸν Ἰορδάνη, θὰ βρῆς ἀνάπαυσι». Πρέπει κ’ ἐμεῖς **να περάσουμε τὸν Ἰορδάνη**. Δὲν ἐννοῶ τὸν φυσικὸ Ἰορδάνη. Ἐννοῶ τὴ μετάνοια μετά δακρύων· αὐτὸς εἶνε ὁ ἄλλος Ἰορδάνης. Ἄς κλάψουμε, ἀδελφοί, τὰ ἀμαρτήματά μας· και τότε θὰ περάσουμε τὴ δεύτερη κολυμβήθρα, τὴν **ἐξομολόγησι**. Και να τὴν περάσουμε, τώρα. Μὴν ἀναβάλλουμε. Τώρα ποῦ εἶσαι καλά, τώρα ποῦ ἔχεις τὰ χεράκια σου και μπορεῖς να κάνῃς τὸ σταυρό σου, τώρα ποῦ ἔχεις γλῶσσα ποῦ δὲν μπερδεύει, τώρα ποῦ ἔχεις τὸ μυαλὸ και σκέπτεσαι, τώρα πάρε χαρτὶ και γράψε τὶς πτώσεις, και μετά πηγαινὲ στὸν πνευματικὸ.

Ἐξέλεξα σήμερα αὐτὸ τὸ θέμα, πρῶτον διότι ἡ ὁσία Μαρία γιορτάζει. Δεύτερον, διότι ἐκεῖνη ἀκόμη και μέσα στὴν ἔρημο προσπάθησε και κοινώνησε τὸ σῶμα και τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ, ἐνῶ ἐμεῖς ἀμελοῦμε. Ἄλλὰ και γιὰ κάποιον ἄλλο λόγο. Ὅταν ὁ Ζωσιμᾶς τὴ βρῆκε, αὐτὴ ἦταν μιὰ σκελετωμένη γριά, πετσί και κόκκαλο. Και ὅμως ἡ γριά τοῦ φώναξε: «Ῥίξε τὸ ράσο σου». Να σταματήσω; να κατέβω ἀπὸ τὸ βῆμα; Κατάλαβες; Ἐκεῖνη με κορμί γερασμένο και φώναξε: «Ῥίξε τὸ ράσο σου». Σήμερα; Βλέπεις τὶς λεγόμενες Χριστιανὲς και ὅταν ἔρθῃ τὸ καλοκαίρι ξεγυμνώνονται. **Γυναίκα, τί κάνεις; Σκανδαλίζεις ἄλλους;** Βάζεις φωτιά στὰ στήθη ἀγνῶν παιδιῶν; Ἡ ὁσία Μαρία φωνάζει σ’ ὅλους μας: Ῥίξε ράσο, ρίξε ροῦχο... Ἐν ἡμέρα κρίσεως θὰ εἶνε κατήγορός μας.

Ὡ **Ζωσιμᾶ, ξύπνα. Χρειάζεται τὸ ράσο σου. Ῥίξ’ το να σκεπαστοῦν**. Ὡ, ποῦ εἶνε οἱ δεσποτάδες και οἱ παπᾶδες να σὲ μιμηθοῦν; Ἄλλοίμονο ἂν ἀφήσουμε τὴν πατρίδα μας τὴν Ἑλλάδα να γίνῃ Χόλλυγουντ!

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**